

— Ела куме, — извика той на съсѣда си, — ела да оцѣнимъ тѣзи класове!

— Колко? — петъ наполеона струватъ, — отговори съсѣдътъ.

Дѣдо извади петъ паполеона и ги даде на Мара. Тя не знаеше какво да прави отъ радостъ. И като се увѣри, че дѣдо Илю не се шегува, тя скочи отъ радостъ.

— Ехъ, наистина, класовѣтъ се обърнаха на чисто злато, — каза Мара.

— Виждашъ ли, моятъ сънь се сбждна! — каза дѣдо Илю и се засмѣ. Чакъ сега Мара се сѣти, че трѣбва да каже на дѣдо Илю „благодаря“.

Дѣдо Илю я поглади по главата и каза:

— Тѣзи класове, наистина, сж златни, защото сж благословени отъ Бога. Ти заслужи това съ твоя трудъ и Богъ те награди.

Оттогава вече Мара непрѣстанно работи. Тя остана въ къщата на дѣдо Илю и се научи на всички домашна работа.

Прѣведе М. Д. Н-вз.

